

ע"פ 11248/01/18 - מדינת ישראל נגד אור צפיר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 11248-01-18 מדינת ישראל נ' צפיר

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערכת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי
נגד
משיב אור צפיר

פסק דין

בפני ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת י. אונגר ביטון) מיום 20.11.17 לפיה זוכה המשיב מחמת הגנת זוטי דברים מהעבירה נשוא כתב האישום, העמדת רכב במקום המיועד לחניית נכה ספציפי משותק רגליים.

הרקע

נגד המשיב ניתן דוח ביום 29.6.16 בגין חניה במקום חניה המיועד לנכה משותק רגליים והוטל עליו קנס בסך 1,000 ₪. המשיב ביקש להישפט ובמועד ההקראה טען כי כאשר הגיע למקום, רכבו של הנכה חנה במקום החניה שלו והוא חנה בסמוך לרכב הנכה באופן שלא הפריע, לא לרכב הנכה ולא לתנועה.

בית משפט קמא זיכה את המשיב מחמת הגנת זוטי דברים וציין כי למרות שחלק מרכבו של המשיב גלש לחניית הנכה, רכבו של הנכה חנה בחנייתו וגם חלקו האחורי גלש מעבר למעטפת החניה שהוקצתה לו. מאחר ולא נגרמה הפרעה לחניית הנכה, תכלית הצבת התמרורים מתקיימת במלואה וגלישת רכבו של המשיב לחניית הנכה לא פגעה בתכלית זו.

להלן בתמצית טיעוני המערער

1. בהתאם לתקנה 72 (א) לתקנות התעבורה די בכך שחלק מהרכב יעמוד ו/או יחנה בעבירה. במקרה דנן בתוך חניית נכה.
2. המשיב הודה בישיבת ההקראה כי רכבו חנה במקום כמפורט בכתב האישום אולם טען כי רכב הנכה חנה בחנייתו כשחלקו האחורי חרג ממעטפת החניה ועל כן הוא לא הפריע כלל לחניית הנכה. בית

משפט קמא התעלם מהוראת תקנה 72(א) דנן מאחר ובהתאם לחוק אין רלבנטיות אם נגרמה הפרעה כתוצאה מהעמדת הרכב, אם לאו, ואין שיקול דעת לבית משפט באשר לתכלית הצבת התמרור.

3. טעה בית משפט קמא כאשר זיכה את המשיב מחמת זוטי דברים.

בענייננו לא נשמעו הוכחות ועל כן לא ניתן היה לקבוע שרכבו של הנכה אכן חנה במקום חנייתו בעת שהמשיב החנה את רכבו. קיימת אפשרות שהנכה נאלץ לגלוש עם חלקו האחורי של רכבו, אל מחוץ לתחום המעטפת של חנייתו בשל העובדה שהמשיב שהחנה את רכבו לפניו גלש לתחום חנייתו.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את המסמכים בתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל.

אין מחלוקת על המצב העובדתי. זאת אנו למדים מהתמונות שהוגשו לבית משפט קמא. המשיב אף הודה בכך. רכבו של המשיב חרג אל תחום מעטפת החניה של נכה משותק רגלים. כאשר צילם הפקח את התמונה שצורפה לדוח החניה, גם רכבו של הנכה חנה במקום ורכבו גלש עם חלקו האחורי אל מחוץ לתחום חנייתו.

יוער, כי תחום החניה שהוקצה לרכב הנכה הוא 6 מ'.

בהתאם לתקנה 72(א) לתקנות התעבורה, נעברה העבירה מאחר ודי בכך שחלק מרכבו של המשיב חנה בתוך חנייתו של הנכה. אין כלל צורך שתגרם הפרעה כתוצאה מהעמדת/החניית הרכב.

נשאלת השאלה, אם היה מקום בנסיבות הללו לזכות את המשיב מחמת זוטי דברים?

בענייננו, לא נשמעו הוכחות בבית משפט קמא. לא העידו, לא הפקח, לא המשיב וכן לא הובא לעדות הנכה. לא הוכח כלל כי הנכה חנה בחנייתו כאשר הגיע לשם המשיב, כנטען על ידו.

לא הוכח, מדוע גלש חלקו האחורי של רכב הנכה אל מחוץ לתחום המעטפת ולא נשללה האפשרות כי הוא עשה כן מאחר והמשיב גלש עם רכבו לתוך מקום החניה המיועד לו.

אין חולק כי הפקח פעל כדין כאשר ערך את הדוח, לאחר שהבחין כי רכבו של המשיב גולש לתוך מעטפת החניה של הנכה.

מאחר ולא הוכח כלל מי החנה את רכבו ראשון, לא ניתן היה לקבוע כפי שקבע בית משפט קמא כי **"חזקה שלו חשיבות יתרה יש לנכה הספציפי במקום מרווח סביב המקום שהוקצה לחנייתו ובתוכו, אזי שלא היה מחנה באופן שחלקו האחורי של הרכב גולש אל מחוץ לתחום תוך הותרת מקום פנוי בתוך השטח המוקצה לו"** וכן כי **"גלישת רכבו של הנאשם לא גזלה מהנכה דבר ולא פגעה בתכלית אשר לשמה הוצב התמרור"**.

נוסח תקנה 72(א) לתקנות התעבורה הינו ברור. העבירה נעברה ובית משפט קמא שגה כאשר קבע כי התכלית לשמה הותקן התמרור התקיימה. מבלי ששמע ראיות, קבע בית משפט עובדות, על סמך דברי המשיב בהקראה ובעקבות כך פסק כי עומדת לו הגנת זוטי דברים.

בנסיבות הללו, לאחר שהמשיב הודיע בבית המשפט כי הוא מבקש להוכיח את טענותיו וב"כ המערערת הסכימה כי הדיון יוחזר לבית משפט קמא, אני מקבלת את הערעור, מבטלת את הכרעת הדין של בית משפט קמא ומורה כי הדיון יוחזר לבית משפט קמא לצורך שמיעת ראיות.

ניתן היום, ג' ניסן תשע"ח, 19 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.